

N:o 87.

Af Herr **O. B. Olsson**: *Derom att 25 Kap. 8 § Byggningsbalken måtte erhålla sådant tillägg, hvarigenom häradets innevånare förklaras oförhindrade att med laga verkan öfverenskomma om grunderna för häradets väghållning.*

Att vägunderhålningen är ett för jordbruket ganska tryckande onus har så många gånger blifvit för Riksdag och Regering framhållet, att jag ej anser nödigt bevisa detsamma, helst som det redan genom underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t blifvit både erkänt och ådaga-lagdt. Den väghållningsskyldige jordbrukaren väntar också med spänd uppmärksamhet på någon lindring och utjemning af detta onus.

Under denna väntans tid måste dock ej allenast de gamla vägarne vidmagthållas, utan ock, särdeles i följd af jernvägsbyggnaderna, nya vägar anläggas, emedan trafiken tager andra riktningar än den förut haft. Härigenom blir vägunderhållet dubbelt ja kanske mångdubbelt tyngre än förut, enär mången, i följd af stadgandet att alla, som i häradet bo, skola i vägbyggnaden och underhållet deltaga, kommer att erhålla en vägbit till underhåll kanske flera mil från sitt hem.

I det härad jag tillhör har inträffat sådana olägenheter. Häradsboarne trodde sig kunna i någon mån lindra den derigenom, att de vid sammanträde inför Häradsrätten såsom grundsats antogo, att hvarje socken skulle underhålla de inom densamma befintliga vägar emot en ersättning af häradet för den del af vägen, som ej kunde på socknens hemmantal sig belöpa, af 12 öre för hvarje sträckfamn landsväg och 8 öre för hvarje famn häradsväg af bästa beskaffenhet. Detta beslut, hvarom alla sockneombuden utom ett enda och en enskild hemmans-egare sig förenat, blef af Konungens Befallningshafvande i länet fast-stäldt, men upphäfdes af Kongl. Kammar-kollegium, hvars beslut gillades af Kongl. Maj:t på den grund att det ej öfverensstämde med föreskriften i 25 Kap. 8 § Byggningsbalken, ehuru Kongl. Kollegium lika med Konungens Befallningshafvande öppet erkänna de stora fördelar genom-förandet af en sådan öfverenskommelse skulle medföra.

Då samma olägenheter af lagens stadgande i detta afseende säkert visa sig öfver allt i landet och något mera frihet i detta fall säkert skulle icke obetydligt underlätta och förbereda vägunderhållningens förvandlande till ett kommunalonus, vågar jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta ett sådant tillägg till 8 § i 25 Kap. Byggnings-balken att häradsboarne derigenom blifva oförhindrade att i laga ordning öfverenskomma om grunderna för vägdelning, då de flesta delegarne derom blifva ense.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 23 Januari 1869.

O. B. Olsson.

N:o 88.

Af Herr O. Nilsson från Christianstads län: Om upphörande af den till sjömanshusen enligt Kongl. Reglementet den 30 Mars 1748 utgående s. k. plåtafgift.

Det första i Sverige varande sjömanshus inrättades i Stockholm och för hvilket Kongl. Maj:t den 30 Mars 1748 i nåder utfärdade reglemente. Till detta sjömanshus skulle sjöfarande erlægga, bland andra afgifter, äfven den s. k. plåtafgiften. Den bestod deri att af hvarje förtjent riksdaler skulle skeppare erlægga fyra öre, styrman tre öre och öfrige manskapet två öre. På Göteborgs stads underdåniga anhållan meddelade Kongl. Maj:t den 4 Augusti 1752 nådigt tillstånd att i öfriga stapelstäder i riket inrätta sjömanshus, med skyldighet att ställa sig till efterrättelse det reglemente, som Kongl. Maj:t för sjömanshuset i Stockholm fastställt. Sedermera hafva sjömanshus i flera af rikets öfriga stapelstäder blifvit inrättade, till hvilka sjöfarande nödgats erlægga plåtafgift, då de å desamma blifvit mönstrade; men som denna afgift,